

ПОГЛЕДЪТ ОТ СЕВЕР...

Включи се тогава, когато луната ме покани за изцяло нови въображения, създадени от магически представи за форми, цветове, вибрации и уловени от мен със съвсем непознати сензори.

И в този момент, когато с превръзка на очи, приведен за първите си крачки към свещения ни храм, за да отдам почит към неизвестното, аз видях. Видях, но не с очите си, които са гледащи винаги напред и виждащи уж винаги реалното. Не, този път видях с душата си, усетих собствения си ефир, в който бликаше светлина, но не излъчена от моето Аз, а иницирана от неизвестното в посока към мен. Това беше нов вид поглед, от вън на вътре, инициация в която епифизита се разтвори като шишарка, а моето съзнание за първи път видя, усети и разбра, че истинско му Аз... тепърва предстои.

Този поглед, не бе някакво си хаотично случване или пък случайно озарение, бе точно обратното. Старателно подготвено от хората на неизвестното, отдали в този миг от своята енергия, готови да проявят и споделят личните си интелекти и морални бленди за живот.

Такива Ви усетих аз, Обични Братя - обединени съзнания в една обща мисъл, която доблестно и безкористно беше насочена към непросветленото ми същество.

Благодаря Ви, за този върховен момент, който отвори различен в мене поглед, който създаде истински усещания и отключи изцяло нови въображения!

Провокиран от дълбокия смисъл на същото това неизвестно, аз открих първите мои осъзнатости... Че там някъде, в пространството около мен, група хора, синхронизирани с еднакви метафизични и езотерични състояния, бликат светлина. За мен, за тях, за човечеството. А аз дори, още не бях свалил превръзката, още не бях втренчил поглед в лъчистата делта, носеща смисъл и биваща космос.

Бях сензитивен по нов начин. Усетих, че рисувам представи, които ме изпълваха с различни състояния, едни такива космически, извън тривиалните и ортодоксални формати. Състояния, които бяха предизвикани от красотата на мистичното и божественото, докосващо по начин, който ти дава да разбереш, че някой или нещо, или пък всичко около теб е готово да постанови нов ред в съзнанието ти.

Днес си давам сметка, че в този момент съм усетил силата на затвърждаващият Якин и красотата на новото начало в Боаз. Просто... сензорът ми улови нещо ново, а и самият той беше друг. За миг тогава се прояви силен стремеж у мен да бъда благодарен за това си състояние и да отвърна със същата вибрация. Усетих нужда да съм отдаден и по – добър.

И ето, превръзката падна. Пред мен, погледи на братя, с очи вперени, в тях видях слънце да изгрява. Изгревът не беше просто блещукаща светлина, а силен и прецизно насочен фотон. Но не от мозъка, а от сърцето. Това се усети и ярко се изрази. Почувствах плътна и излъчена душевност. За мен тя беше поразителна. Тук адреналинът беше активиран, а пулсът беше ускорен. Вълнувах се, а това означаваше, че приемам и излъчвам вълни на особена честота. Маската падна и видях реалното с нова красота. Усетих чиста любов и затвърждаващо успокоение, че нещо космическо се случва с мен. Мечът докосваше гърдите ми и ме изостряше за нови усещания, а окситоцинът вече беше включен в действие за пълно преживяване на полярностите. В този момент сърцето ми не изпомпваше само кръв, а и вълни от силна магнетична енергия. Та дори... коренът на думата “вълнувам се” говори именно за това.

И така, бях готов за “катастрофа” на съзнанието, но в най-позитивния смисъл на тълкуване. Бях готов за онзи катарзис, който задължително преживяваш, когато се пренастройваш за нови честоти. Почувствах себе си, не просто като присъствие, а като част от цялостна енергийна система. Бях готов за потокът на двата полюса, а дори още не бях градил по необработения камък на моето ново съзнание. Усещах силата на Якин. И красотата на Боаз. И моето същество, в центъра между тях. Готов за новата си мъдрост, готов за ново си Аз.